

עלון מס' 327
ב' סיון ה'תשע"ד

נשא

"יְבָרְכֶה ה' וַיִּשְׁמְרֶךָ"

ברגע שאדם חש שהוא, וכל כולו תלוי בהקב"ה ואין מי שיעזור לו חוץ ממנו, זו סיבה שהקב"ה אכן יעזור לו. הגר"ש פינקוס זצל

"כל זכר לגולגלותם"

הגבר נקרא זכר, שתפקידו לזכור את כל לימודיו... ובחירת בחיים

אפילו אם האדם יגיע לקצה תיקונו והגיע גם למעלת הנביאים אינו כמו האדם שמקרב את התועים ומדריכם בדרך ישרה...

רבינו בחיי זצ"ל

הדלקת הנר; 19:21
יציאת השבת; 20:16

חומרי בניין וקרימיקה
אדירם
סניף צומת ראם
08-8602602

להי"י

"מחודדין בפיר" ...

שיהיו דברי תורה

"עַל פִּי אֱהָרָן וּבָנָיו תִּהְיֶה כָּל עֲבֹדַת בְּנֵי הַזֹּהֲרָשֵׁנִי ...
וּפְקַדְתֶּם עֲלֵיהֶם בְּמוֹשְׁמֶרֶת אֶת כָּל מִשְׁאָם"

יותר מכך לעתים נקלע האדם לזירה שבה מתגוששים שני ערכים זה בזה והאדם מתקשה להחליט מה עליו לעשות. אדם ממהר לו בבוקר למקום עבודתו, לפתע רואה הוא את השכן מתקשה להתניע את רכבו והוא נדרש לבוא לעזרתו, מה עליו לעשות כעת? ערך גדול ישנו לעזרה לזולת, אולם מוסר עבודה גם הוא ערך בעל חשיבות - מה אפוא קודם למה?

משאל אקראי שיערך בין בני אדם יניב תשובות שונות לשאלה זו ועדין יהיו הדעות חלוקות זו מזו - מה קודם למה...? בממוצע, קיימים בכל יום לכל אדם עשרות מצבים דומים, מי יקבע עבורו מה קודם למה? רק התורה... שכן על בני האדם לא ניתן לסמוך בתחום זה. תשובה לכל שאלה נמצאת בתורה הקדושה, אם רק נדע לשאול... עשה לך רב.

מתוך 'ומתוק האור'

אדם יושב לו באוטובוס העומד ברמזור. לפתע הוא מרגיש שהוא נוסע אחורנית. רגע או שנים מאוחר יותר מתברר לו שהאוטובוס שעמד בנתיב לידו התחיל לנסוע קדימה, בזמן שהוא המשיך לעמוד וכך נוצרה אצלו התחושה של נסיעה לאחור.

כיצד, אם כן, יכול אותו אדם להחליט מתי הוא נוסע אחורה ומתי הוא עומד על מקומו? לשם כך הוא זקוק לנקודת התייחסות שאיננה צד בעיניו, לדוגמה בנין העומד בצד הדרך ודאי אינו יכול לנוע ממקומו, לפיכך ביחס אליו ניתן לקבוע את האמת.

גם אנו זכינו לדבר קבוע העומד מוצק מבלי שיד אדם תוכל לחולל בו שנויים, הלא זו התורה הקדושה שניתנה משמים, ומאחר שהיא תורה א-להית אין יד אדם מסוגלת לשנות אותה, ורק היא יכולה להגדיר מהי כוונת המושג "לא תרצח" ומה פירוש "לא תגנוב".

"והתוודו את זוטאתם אשר עשיו"

מעשה באחד שהיה חברותא של מלאך המוות. יום אחד פגש אותו ואמר לו: "אני יודע שאי אפשר לבקש ממך הצלה מן המוות, כי אתה סוף סוף שליה ועושה את מלאכתך נאמנה, ואין אתה יכול לשנות שליחותך. אך בקשה אחת לי אליך: בעת שיגיע זמני להיפטר מהעולם, אל תיקח נפשי עד שאתוודה וידוי ארוך על כל עוונותי וחטאתי". המלאך נשבע לו על כך. אז נתמלא האיש שמחה ואמר: "מעתה חי אני לעולם, מפני שלא אומר באף יום וידוי..

לאחר שנים, הגיע זמנו להפטר מהעולם. מלאך המוות היה בצער קצת, הרי נשבע לאדם, והוא בשום יום מאז לא אמר וידוי. מה עשה המלאך?? עשה עצמו לאיש גוסס הנוטה למות ושכב במקום אחד באמצע הדרך שידע שיעבור שם האיש הנ"ל, וכשקרבו אותו האיש לשם החל מלאך המוות לבכות בקול גדול.

שאל אותו האיש: "למה אתה בוכה??" אמר לו: "עם הארץ אני ושעותיי ספורות ואין אני יודע לומר וידוי, צר לי שכך אפטר מהעולם ללא תשובה.. על כן אבקשך שתעשה עימי חסד של אמת ותאמר איתי את הוידוי מילה במילה".

מרוב פחד ובהלה ורחמים שריחם האיש על הגוסס שכח את התנאי שלו והחל לומר את הוידוי מילה במילה עם החולה. כאשר הגיע לסוף הוידוי מיד קפץ ה'חולה' ממקומו והפך דמותו למראהו האמיתי.. נבהל האיש בהלה גדולה ומרה והחל בוכה ושואל: "למה עשית לי כדברים האלה? להטעות אותי ולהערים עלי?" אמר לו המלאך: "וען כי אתה הטעת אותי וגם הגיע זמנך 'להחזיר ציוד' לבורא עולם". ומיד לקח נשמתו. נעריך נכונה את מעלת הוידוי לכפרת עוונותינו.

מתוך בני בנימין

”המפסיק מבישנתו“

נתאר לעצמנו, כי מלך בשר ודם מטרים עצמו בכך לאחד מנתיניו. תוך כדי שהם משוחחים, עובר לפתע בקרבת מקום חברו של אותו אָזְרָח, והוא מפנה את גבו אל המלך, ומתחיל לשוחח עם עובר הארץ. האם ישנו זלזול גדול מזה בכבוד המלך? האם במעשה זה הוא לא התחייב בנפשו? הרי למוֹרֵד במלכות יחשב!

כך נראה אותו אדם המפסיק ממשנתו, ומפנה עורף לשכינה השוכה במקחצתו בשעת הלמוד, ופוקש לשיחת חלון. מעתה ברור מפני מה ”המפסיק ממשנתו כאלו מתחייב בנפשו“, שכן מעשה זה הוא בגדר חלול וזלזול בכבוד ה', והענש הקראוי למחלל כבוד שמים, הוא מיתה. אבות ישראל

אוי להם לאותם אנשים שמתייחסים לזולת כאילו היו חתיכת עץ סתם וכחפץ נטול ערך. מפני שבאותה מידה ייחס שמחוייב להמליך עליו את הקב"ה ולקבל עליו עול עבדותו, כן ייחס לחבירו. לא רק שלא יזלזל ויפגע בכבודו, אלא חייב להמליכו עליו ולחוש את עצמו נכנע לפניו כעבד לפני המלך.

המשגיח רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל

”איזהו זככם הרואה את הנוֹלֵד“

חכם מתבונן בנוֹלֵד, אך הטיפש רואה רק את ההווה. כן הוא בענייני העוה"ז. החכם רואה את הנוֹלֵד ומתבונן במחשבתו, הרי לא יחיה יותר משבעים שמונים שנה. והרי שם בחיים שלאחר המוות אין אוכלים אוכל גשמי, אלא אוכל רוחני. אם לא יאסוף אוכל עבור השנים האלו איך יחיה אז. אך הטיפש ממלא את תאוותיו בעוה"ז רואה רק את ההווה ולא רואה כלל את העתיד.

מתוך 'אוצרות התורה'

”רבי יהושע אומר עין הרע ויצר הרע ושנאת

הבריות מוציאין את האדם מן העולם“

יש להסביר שמוציאין את האדם מן העולם - לאו דווקא שגורמים לו לצאת ולהיפרד מן העולם, אלא הכוונה שנאלץ הוא להיפרד מן הבריות ולשבת בדד מחוץ למחנה מושבו, כיוון שמי שיש לו עין הרע ויצר הרע ושנאת הבריות הרי הוא שנאוי על הבריות והם מתרחקים ממנו, וממילא נחשב כאילו יצא מן העולם.

”אוי להם לבריות“

אם ראית אדם שאוי לו ואבוי לו והוא מיוסר במכאובים וצרות, דע לך כי הסיבה לכך היא - ”מעלבונה של תורה“. האדם מסיח דעתו מן התורה ופוסק מתלמודו, ובכך גורם עלבון לתורה, התורה תובעת את עלבונה, והקדוש ברוך הוא - נותן התורה - תובע את עלבונו.

מתוך נתיבי אור

פינת ההלכה

הרב דב ניסים שלישי"א,
ראש כולל "פורת יוסף"

כוונה בברכות

כשמברך 'ברכות-הנהנין' על מאכל או משקה או כשמברך 'ברכות-המצוות', יכוין לבו לברך בשם בוראו, אשר הפליא חסדו עמו ונתן לו המאכל או המשקה ליהנות מהם וצויוהו על המצוה. ולא יעשה כאדם העושה דבר במנהג, ומוציא דברים מפיו בלא הגיון הלב. וכמאמר הנביא ישעיה "בפיו ובשפתיו כבדוני ולבו רחוק ממני, ותהי יראתם אותי מצות אנשים מלומדה". ולפיכך: א. כשמזכיר שם ה' ברוך הוא, בפרט בפסוק ראשון של קרית שמע, ישתדל לכוון פירוש קריאתו א-דני שהוא אדון הכל וגם את פירוש כתיבתו הוי"ה שהוא היה הווה ויהיה. ובהזכירו א-להים, יכוון שהוא תקיף בעל היכולת ובעל הכוחות כולם.

ב. קודם שיברך איזו ברכה, צריך שידע מה היא הברכה שהוא צריך לברך, כדי שבשעה שיזכיר את השם יתברך שהוא עיקר הברכה, ידע מה שיסיים.

ג. כשהוא מברך, לא יהיה בתוך פיו מאכל או משקה וגם לא יהא בתוך פיו שום דבר אחר, כגון 'מסטיק' או 'קאת', שנאמר "ימלא פי תהלתך".

ד. ראוי שלא להתעסק באיזה דבר בשעת אמירת ברכה, כדי שיכוין כראוי.

ה. לא יברך במהירות ו-'בלע' אותיות או מילים, אלא יברך במתינות ויבטא את המילים והאותיות כתיקונם.

ו. ראוי לברך בקול רם, כי הקול מעורר את הכוונה.

**ככל שהרצון של האדם הוא יותר חזק
והוא מבטלו לכבודו של הקב"ה,
כן שכרו יותר גדול.
ובחרת בחיים**

האלשיך הקדוש אומר שעבירה בשוגג נגרמת לאדם כעונש משמיים על כך שהוא עבר את אותה עבירה במזיד בעבר..

”משה קיבל את התורה מסיני ומסרה ליהושע“

יש לדקדק מדוע אמר התנא הלשון

ומסרה ליהושע, ולא אמר ונתנה ליהושע?

ויש לומר, ש"ומסרה" הוא לשון מסירות, ובא לרמוז לנו שמשה רבנו מסר עצמו ללמד תורה ליהושע. וצריך כל רב ורב ללמוד ממשה רבנו, שעליו למסור עצמו כדי ללמד תורה לתלמידיו, כיוון שלפעמים התלמיד אינו כשרוני ואינו בעל תפיסה מהירה, וצריך הרב להתאזר בסבלנות ולהתגבר על מידותיו, ולחזור על החומר עד שהתלמיד יבין את הלימוד.

מתוך 'עטרת אבות'